

ΚΑΛΗΣΠΕΡΗΔΕΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗΣ '96 ΦΥΛΛΟ 2

Το Πολυτεχνείο του '95 υπήρξε το κορυφαίο εξεγερσιακό γεγονός των τελευταίων χρόνων που ήρθε να ταραξεί τα λιμνάζοντα νερά της εποχής μας και να μετατρέψει σε εφιάλτη τις ονειρώξεις των εξουσιαστών για κοινωνική ειρήνη και κλίμα συναίνεσης στα σχέδια τους.

Την ημέρα που η "δημοκρατία" τους έθαβε για εικοστή δεύτερη φορά την εξέγερση του Πολυτεχνείου του '73 μέσα σε ένα σκηνικό επετειακού μνημοσύνου, η παράσταση χάλασε καταδεικνύοντας το εύθραστο των ισορροπιών που κράτος και κεφάλαιο προσπαθούν να επιβάλουν, και αναδεικνύοντας την επικαιρότητα της αυτοοργανωμένης ανατρεπτικής δράσης σε κάθε χρονική στιγμή και την επικινδυνότητα της για το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Η κρατική εξουσία παραγκωνίζοντας το "φιλελεύθερο" προσωπείο της φανερώνει τον πραγματικό της ρόλο και βούληση, που είναι η καταστολή με κάθε τρόπο και μέσο της οποίας απόπειρας αντίστασης και έμπρακτης αμφισβήτησης της κυριαρχίας της και των σχεδίων της για την "φιλελεύθερη" ισοπέδωση της κοινωνίας.

Η σύμπραξη μπάτσων, φασιστών, δημοσιογράφων και πανεπιστημιακών αρχών επιβλήθηκε κάτω απ' το βάρος και τη σημαντικότητα του γεγονότος κάνοντας σαφή τη συγγένεια των κατασταλτικών τους ρόλων. Μέσω της συστηματικής, συκοφαντικής και παραπλανητικής πληροφόρησης, τα Μ.Μ.Ε προσπάθησαν να στρέψουν την κοινή γνώμη εναντίον των καταληψιών. Επικεντρώνοντας την πολεμική τους στο κάψιμο της σημαίας πόνταραν στην ενεργοποίηση της "εθνικής αγανάκτησης του λαού" μπροστά στη καταστροφή του τελευταίου συμβόλου κοινωνικής ισοπέδωσης και εξίσωσης των συμφερόντων εκμεταλλευτών-εκμεταλλευμένων. Το κάψιμο της δήλωσε απερίφραστα την ολοκληρωτική ρήξη με το ψεύδος κάθε

συλλογικής ταυτότητας κάτω απ' την οποία επιχειρείται η άμβλυνση των κοινωνικών αντιθέσεων και δυσαρρεσκειών.

Στον περιορισμένο χώρο του Πολυτεχνείου άνθισε σε όλο της τον πλούτο και την πολυμορφία η έκφραση της υποκειμενικότητας του καθενός, που άσχετα με την συμμετοχή του σε παρόμοια εγχειρήματα στο παρελθόν, το βαθμό πολιτικής συνειδητοποίησής του ή τους ιδιαίτερους λόγους που τον οδήγησαν εκεί, ενώθηκε με όλους τους άλλους δημιουργώντας ένα σύνολο σοφό, ερωτευμένο, απελευθερωμένο από τη "λογική" της υποταγής και της ανοχής της καθημερινής μιζέριας, που υπερβαίνοντας επίπλαστους διαχωρισμούς ρόλων, μορφωτικού επιπέδου, κοινωνικής προέλευσης, ηλικίας, επιδόθηκε στη μόνη πραγματικά ποιητική δημιουργία της καταστροφής θεσμών, αξιών και συμβόλων ενός συστήματος εκμετάλευσης & καταπίεσης.

Το πνεύμα της συντροφικότητας, της αποφασιστικότητας και της αλληλεγγύης συνέχιζε, ως την στιγμή της σύλληψης τους και κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στα κρατητήρια της Ασφάλειας, να ενώνει τους συντρόφους-αγωνιστές καταδεικνύοντας ότι η εξουσία δεν είναι άτρωτη, όσο δεν κατορθώνει να εμπνεύσει τον τρόπο και να κάμψει τη βούληση για αγώνα.

Με τη σύλληψη των 504 κατέρρευσε ο πολυχρησιμοποιημένος μύθος των 50-60 «γνωστών - αγνώστων», αναγκάζοντας τα Μ.Μ.Ε και τους «ειδικούς» στην αναζήτηση νέων τρόπων αποπολιτικοποίησης του γεγονότος πλάσζοντας το παραμύθι των προβληματικών, γεμάτων αδιέξοδα παιδιών της «διπλανής πόρτας».

Τις επόμενες μέρες χωρίζουν σε ομάδες τους καταληψίες με κριτήρια όπως η ηλικία, η φοιτητική ιδιότητα και το ποινικό μητρώο, με σκοπό να τους διασπάσουν και να φθείρουν το πνεύμα συλλογικότητας που τους διέπνεε.

και οδηγούν 137 απο αυτούς σε δίκη - παρωδία, επιβάλοντάς τους βαρύτατες ποινές με σκοπό να τρομοκρατήσουν τους υπόλοιπους και να εκδικηθούν για τη βεβήλωση και γελοιοποίηση απο την στάση των αναρχικών μέσα στο δικαστήριο της "βασικότερης συνιστώσας της Δημοκρατίας, όπως είπε κάποιος απ'τους λειτουργούς της, της Δικαιοσύνης".

Ο αγώνας ενάντια στην εξουσία είναι ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη.

Η αναγνώριση της δυναμικής και της βαρύτητας του γεγονότος της εξέγερσης του Πολυτεχνείου '95 στην ανάπτυξη της επαναστατικής συνείδησης, φανερώνει στον καθένα τις απέραντες δυνατότητες διαφυγής από την παθητικότητα και δημιουργίας ανατρεπτικών καταστάσεων. Καταστάσεων που εγγράφονται βαθιά στη μνήμη της κοινωνίας δημιουργώντας προϋποθέσεις για την ανάπτυξη της αλληλεγγύης που είναι το ισχυρότερο όπλο και η ουσιαστικότερη σχέση μεταξύ των ανθρώπων που αναζητούν την ελευθερία ενάντια σ'ένα καθεστώς εκμετάλευσης και σκλαβιάς.

Μονάχα μέσα σ' αυτό το πλαίσιο η έκφραση αλληλεγγύης στους διωκόμενους αγωνιστές βρίσκει το πραγματικό της νόημα.

Η όποια υπεράσπιση των διωκόμενων αγωνιστών έξω απο το φάσμα του εξεγερσιακού γεγονότος, διαστρέφει και παραποιεί τον χαρακτήρα των πράξεων τους, τους υποτιμά και τους υποβιβάζει σε άμοιρα θύματα της κρατικής καταστολής, άξια να τους παρασχεθεί η συμπόνια και ο οίκτος που κάθε «ευαίσθητος κοινωνικά» πολίτης οφείλει να καλλιεργεί.

«Όποιος είναι ζωντανός κοινωνικά και

πολιτικά, όποιος επιλέγει τη δράση από την αδράνεια, βάζοντας όσο μπορεί τους δικούς του όρους σε κάθε μέτωπο που ανοίγεται μπροστά του, όποιος έχει πλήρη συνείδηση της κοινωνικής και πολιτικής του ύπαρξης και στέκεται διορατικός στο παρόν, έχοντας ζωντανή τη μνήμη του παρελθόντος, είναι αυτός που μπορεί να καταφέρει το επιθυμητό για μας: να λειτουργήσει σαν πυροδότης σε όποιο σημείο του κοινωνικού πεδίου μπορεί να προκληθεί ανάφλεξη με την παρέμβασή του.»

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΕΛΜΕΤΑΙ
ΟΥΤΕ ΦΥΛΑΚΙΖΕΤΑΙ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ